

264 — 2.28 — TUỒNG CƯỚP ĐỜI MẠNG

biệt là tốp giùm cái lối nhìn thù nghịch.

Mộng Hiền lớn giọng :

— Tốp đi, tốp giùm đi. Không ai chịu nổi.

Bà Cục vẫn nhìn Mộng Hiền bằng cái nhìn không chớp. Cái nhìn của người không biết sợ. Cái nhìn của kẻ gan lì. Cái nhìn biểu hiện sự quyết tâm phục thù. Mộng Hiền chưa dám giết bà. Thì bà quyết tâm thách đố lại. Chúng nổi xung, chúng hạ sát bà, bà càng nhẹ nợ.

Nhưng Mộng Hiền lại e sợ. Nàng cúi gằm, rào bước ra khỏi phòng.

VI

CUỘC chiến tranh cân não giữa hai người đàn bà mỗi ngày một thêm ác liệt. Hễ Mộng Hiền chường mặt ra là bà Cục nhìn chăm chăm không chớp, nhìn đến khi nào nàng phải tháo chạy.

Trong thời gian ấy Quang Vinh ghé nhà luôn luôn. Thoạt tiên, hai ba ngày một lần. Đến thăm một lát rồi kiêu từ. Tiếng là đến thăm và an ủi bà

ĐÔI MẮT QUAN TÒA

265

Cục. Kỳ thật hẳn không buồn ngó ngang đến bà. Hẳn tạt qua phòng bà. Mộng Hiền ngã vào cánh tay rắn chắc của hẳn để rồi cả hai tình tự với nhau trên cái giường đầy kỷ niệm dọ bà Cục mua, cái giường đôi nệm dày, trải khăn xinh xẻo màu hường.

Dần dà Quang Vinh ở lại lâu. Từ sáng đến trưa. Hoặc liền từ tỉ đến xâm tối. Rồi hẳn ghé đêm, khi gia nhân dọn dẹp xong xuôi và đi ngủ hết. Thời kỳ ghé đêm này kéo dài gần hai tháng, sau đó Quang Vinh xách đồ đoàn tới, ở chung nhà, chung phòng, và chung giường với cô vợ góa. Mộng Hiền không thể chờ đến giờ dầu, chứ đừng nói là chờ đến đoạn tang nữa. Nhưng hai người chỉ sống tình vợ chồng lén lút. Không dám làm lễ cưới. Không dám báo tin cho mọi người. Vì như vậy sẽ không được hưởng sản nghiệp do Thế Nhân để lại.

Quang Vinh đóng đô thường trực trong nhà thì bà Cục cũng bắt đầu bị bỏ bê. Thuốc men bữa đực, bữa cái, về ăn uống thì khoán trắng cho một u già lãng tai, chậm chạp, vụng về và không thạo việc nên hầu như bà Cục không có chút gì bổ dưỡng vào cơ thể. Kết quả là bà Cục mắc bệnh cúm, phải mời bác sĩ. Suýt nữa bà đáp tàu suốt theo con trai.

bác Phèo làm chỉ là vở kịch được sắp sẵn lớp lang. Thật ra bác tò mò hơn cả những kẻ tò mò nào khác.

Một bữa Mộng Hiền và Quang Vinh vắng nhà, bác Phèo đẩy bà Cục ra bao lơn hóng nắng rồi đột ngột hỏi :

— Cụ ghét bà con dâu ?

Bà Cục nhìn bác Phèo, mắt chớp một cái. Bác bèn đặt lại câu hỏi dưới một thể khác :

— Cụ thương bà con dâu ?

Hai cái chớp mắt.

Bác Phèo có bộ mặt hiền hậu đến độ cù-lân, vậy mà lâm sự lại khôn ngoan và thông minh đáo để. Bác chỉ mất một phút đồng hồ là phăng ra mặt hiệu bằng chớp mắt của bà Cục.

Bác nói :

— Tôi đến đây theo lệnh của thượng cấp. Tôi không phải là y tá. Tôi là nhân viên điều tra của Công An.

Bác móc bút-phoi, chia trước mặt bà Cục tấm cạt in quốc kỳ sọc đỏ vàng, và dán hình bác đóng dấu nổi trang trọng. Té ra bác là đại úy. Tên thật của bác cũng không phải là Phèo.

Bác nói :

— Trước khi đi sâu vào chi tiết và tìm ra phương pháp liên lạc giữa cụ và tôi cụ thể hơn,

tôi cần cụ xác nhận điều này : theo ý cụ, ông Thế Nhân thiệt mạng do tai nạn ngẫu nhiên hay bị giết? Nếu là tai nạn thì chớp mắt một cái, bị giết thì hai cái.

Hai cái chớp mắt.

— Yêu cầu cụ chớp lại lần nữa.

Vẫn hai cái chớp mắt.

— Cụ nghi ngờ bà Mộng Hiền ?

Một cái chớp mắt.

— Được. Nghĩa là cụ nghi ngờ bà Mộng Hiền dùng tay vào vụ giết chồng. Ngay sau khi có vụ này, sở Công an đã tìm thấy nhiều nghi vấn. Nhưng giả vờ bỏ qua để có thời giờ mở cuộc điều tra cặn kẽ tại chỗ. Theo cung từ của bà Mộng Hiền với Công an thì bà đang ngủ bỗng choàng tỉnh vì mùi gaz. Bà chỉ tỉnh phần nào nên quên nghĩ đến ông Thế Nhân nằm bên. Bà loạng choạng ra khỏi phòng, mắt nhắm mắt mở, men theo chân tường sang bên kia hành lang, nơi đặt máy điện thoại. Cửa phòng này cũng đóng kín, bà không có chìa khóa, phải đập vỡ ô kiếng, luồn tay vào trong mở trượt, đoạn lết đến bàn điện thoại. Bà chỉ còn đủ sức nhắc ống nói, quay số 17, nói được tiếng ngắn «cứu...» rồi lẩn xuống đất, mé man, dây điện thoại buồng tồng teng.

Phòng trực của sở Cứu Hỏa được gắn dụng cụ ghi âm nên chúng tôi đã gỡ cuộn băng hôm ấy về nghiên cứu. Và khám phá ra sự trục trặc. Giọng nói cấp cứu của bà Mộng Hiền khó thể là giọng nói của người đã ngủ quá nhiều hơi đốt, sắp bị ngất xỉu. Đây là giọng nói của người còn tỉnh, và còn khỏe.

Trục trặc thứ hai là ô kiếng của cửa phòng có điện thoại. Nó thuộc loại kiếng mờ, khá dày, nếu quả thật bà Mộng Hiền sắp bị ngất xỉu thì bà không đập vỡ nổi. Trừ phi bà là võ sĩ vô địch karatê. Theo chỗ chúng tôi biết bà Hiền chưa biết võ, chứ đừng nói là giỏi võ. Sự kiện này cho thấy bà Mộng Hiền khai man.

Tại sao bà ta khai man ?

Một chi tiết khác đã thúc dầy chúng tôi coi bà Mộng Hiền là chủ mưu hoặc đồng lõa trong vụ ám sát : đêm ấy bà ta dọn giầy ngủ bằng sa-tanh, để ní, bà ta nói chỉ sang phòng đặt điện thoại, không hề xuống nhà, vậy mà để giầy lại bám bụi xi-măng khô. Trước đó ba ngày, người ta chở xi-măng vào nhà để thợ xây lại một mảng tường bị xạt, một bao lũng lổ xi-măng chảy ra ngoài, công nhân đã quét dọn sạch sẽ, song một số bụi nhỏ li.ti vẫn còn sót lại. Nhìn bằng mắt thường không thấy nhưng

phòng thí nghiệm Công An có kiếng hiển-vi điện tử. Do đó chúng tôi kết luận là trước khi kêu điện thoại bà Mộng Hiền đã xuống nhà dưới, ra hành lang.

Xuống nhà dưới, ra hành lang để làm gì ? Tôi muốn hỏi cụ. Cụ biết không ?

Bằng chớp mắt bà Cụ trả lời «không» một cách tuyệt vọng. Bác Phèo ngẫm nghĩ một lát rồi nói :

— Thật kẹt nếu cụ chỉ có thể trả lời bằng «không» hay «có». Vì chúng tôi chỉ mới nghi ngờ chứ không nắm được bằng cứ. Phải thu lượm được đầy đủ bằng chứng, và là bằng chứng cụ thể mới có thể truy tố được bà Mộng Hiền. Nghi ngờ không thôi, chưa đủ. Chúng tôi không thể cật vấn bà ta về việc gót giầy dính xi-măng, và ô kiếng dày. Vì bà ta sẽ đáp là hơi độc làm bà lãng trí. Các nhà khoa học sẽ sẵn sàng chứng nhận rằng nạn nhân của hơi gaz thường có lời khai tiền hậu bất nhất, do trí nhớ bị hỗn loạn. Và một luật sư có kinh nghiệm trong nghề có thể biện hộ cho bà ta trắng án như chơi.

Chúng tôi biết bà ta có tội. Kể có tội thì phải đền tội. Muốn kết tội phải trưng ra trước tòa bằng cứ cụ thể về các nghi vấn sau đây : một, tại

sao bà Mộng Hiền giết chồng, *hai*, tự ý giết hay có đồng lõa; *ba*, giết như thế nào; *tu*, tại sao bà ta xuống nhà; và *năm*, nếu có dụng cụ được dùng vào việc giết chồng thì nó là gì, và được cất giấu tại đâu. Cả thầy 5 nghi vấn thì nghi vấn thứ nhất gần được soi sáng: bà Mộng Hiền giết chồng để chiếm đoạt sản nghiệp của chồng, đặc biệt là hưởng số tiền hơn nửa triệu đô-la bảo hiểm nhân thọ, đồng thời cũng để chung sống với người tình cũ, Quang Vinh. Anh này là một phần tử chơi bời, vô nghề nghiệp, chuyên buôn lậu, làm áp phe đen tối, từng mang tiền án về lương gạt. Giờ đây...

Có tiếng chân trên bậc thang. Bác Phèo ngưng nói. Bác trở lại tác phong nhũn nhặn, phục tùng của người y tá trung niên cần mẫn. Bà Cục nhìn bác, trông mắt rực vẻ vui mừng.

VII

CẤP gian phu dâm phụ tiếp tục vắng nhà. Bác Phèo tiếp tục điều tra vụ ám sát.

Mọi ngõ ngách trong tòa biệt thự đồ sộ đều

được bác gác mắt. Bác mắt luôn mấy đêm không ngủ để suy nghĩ, tìm đoán lý do nữ hung thủ xuống nhà dưới khiến đế giày dính bụi xi-măng. Té ra sự việc chẳng có gì huyền bí: đổi điện hành lang, nơi bám bụi xi-măng là ga-ra xe hơi. Bác đột nhập ga-ra, lục xét từng centimét vuông.

Mở cốp xe hơi của Mộng Hiền, bác giựt mình. Bác ngửi loáng thoáng mùi gaz nấu bếp. Đêm sau, chuyên viên Công An lên vào, với một số hóa chất và dụng cụ thử nghiệm. Cuộc thử nghiệm này cho thấy Mộng Hiền đã bỏ trong cốp xe một vật gì có dính gaz.

Bác Phèo bèn hỏi bà Cục. Bác nhận thấy trông mắt bà mở thật lớn khi bác tường thuật tự sự. Bác kết luận là cái dính của vụ ám sát nằm trong thùng xe. Gần một ngày trôi qua, hàng trăm lần có và không nối đuôi nhau với hàng trăm câu hỏi không giúp bác tiến thêm được bước nào. Lại một đêm nữa thức trắng.

Một tia chớp lóe trong óc. Mộng Hiền đã bỏ trong cốp xe một vật gì có dính gaz. Lấy một tờ giấy, kẻ ra đầy đủ những vật có thể dính gaz, đưa cho bà Cục là thượng kế. Bản mục lục không lấy gì làm nhiều, bác chỉ viết một lát là xong.

Bình gaz. Đầu van của bình gaz. Lò nấu gaz.